

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 138.911 van 31 december 2004
in de zaak A. 158.728/XIV-21.462.**

In zake : Aharon ANTONELLI
die woonplaats kiest bij
advocaat F. MARNEFFE,
kantoor houdende te 2000 ANTWERPEN
Frankrijklei 127

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
de minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Aharon ANTONELLI, van Israëlsche nationaliteit, op 28 december 2004 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 10 december 2004 van de minister van Justitie waarbij de uitlevering van de verzoekende partij aan de Duitse autoriteiten wordt toegestaan, aan de verzoekende partij betekend op 23 december 2004;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 29 december 2004 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 31 december 2004 om 10 uur;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaten H. VERMEIRE en W. MICHIELS, die, loco advocaat F. MARNEFFE, verschijnen voor de verzoekende partij en van advocaat B. DERVEAUX, die verschijnt voor de minister van Justitie;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat de verzoekende partij met betrekking tot de derde voorwaarde aanvoert dat zij bij een uitlevering geen beroep kan doen op het principe van eenheid van opzet overeenkomstig artikel 65 van het Strafwetboek aangezien dit rechtsbeginsel internationaal niet bestaat, dat de verzoekende partij na een eventuele veroordeling in Duitsland derhalve door de Belgische rechter kan worden veroordeeld voor feiten die eigenlijk een voortdurend misdrijf uitmaken, dat het Arbitragehof artikel 221 van het koninklijk besluit van 18 juli 1977 tot coördinatie van de algemene bepalingen inzake douane en accijnzen, bekrachtigd door artikel 1 van de wet van 6 juli 1978, strijdig heeft geacht met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet waar die bepaling het niet mogelijk maakt dat de eigenaar van het verbeurdverklaarde goed kan aantonen dat hij vreemd is aan het misdrijf en de teruggave van zijn goed kan krijgen, dat de verzoekende partij die garantie niet in Duitsland kan genieten, dat de verzoekende partij bij gebrek aan schorsing van de bestreden beslissing aan Duitsland zal worden uitgeleverd en dat het weinig waarschijnlijk is dat de verzoekende partij na de vernietiging van de bestreden beslissing terug naar België zal worden gebracht, gezien de duur van de behandeling van het beroep tot nietigverklaring en de mogelijkheid dat de verzoekende partij ondertussen in Duitsland tot een gevangenisstraf wordt veroordeeld;

Overwegende dat de door de verzoekende partij ingeroepen mogelijkheid van een dubbele gevangenisstraf bij gebrek aan toepassing van artikel 65 van het Strafwetboek na een afzonderlijke vervolging in Duitsland, een zuiver hypothetisch nadeel vormt nu de verzoekende partij zelf te kennen geeft zowel in Duitsland als in België onschuldig te zijn; dat de verzoekende partij bovendien niet aannemelijk maakt dat de door haar aangehaalde mogelijkheid van een afzonderlijke veroordeling in Duitsland enkel na een uitlevering kan geschieden, zodat zij niet aannemelijk maakt dat de schorsing van de bestreden beslissing haar wat dat betreft een voordeel kan opleveren; dat het gebrek aan mogelijkheid om de teruggave van verbeurdverklaarde goederen in Duitsland te verkrijgen een zuiver financieel nadeel vormt, dat bovendien op geen enkele manier door de verzoekende partij in concreto wordt omschreven; dat een financieel nadeel in principe geen

moeilijk te herstellen nadeel vormt en dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het te dezen anders zou zijn; dat de verzoekende partij geen ander nadeel aanvoert; dat derhalve niet is voldaan aan de derde schorsingsvoorwaarde; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenendertig december tweeduizend en vier, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.